

EcoEvanxeo

"Respetar e coidar, a Casa Común,
é unha novo xeito de amar a Deus"

DOMINGO DA PALABRA

III DOMINGO DO TEMPO ORDINARIO. 23 DE ENERO DE 2022

Este domingo 23 de xaneiro, a Igrexa celebra o Domingo da Palabra de Deus. O papa Francisco, estableceu, o 30 de setembro de 2019, que "o terceiro domingo do tempo ordinario se dedique á celebración, reflexión e difusión da Palabra de Deus". A Xornada é un momento propicio para recordarnos aos cristiáns o valor da Palabra nas nosas vidas. "Descoñecer a Escritura é descoñecer a Cristo", escribiu san Xerome. Tamén é unha chamada de atención "para non deixar a Biblia como un dos moitos libros no estante da casa, quizais cheo de po, senón como un instrumento que esperte a nosa fe" (R. Fisichella).

Podemos preguntarnos:

Na miña vida cotiá, aliméntome da Palabra de Deus? Podo dicir que a Palabra é "luz para os meus pasos?" As miñas decisións, como discípulo de Xesús, son iluminadas polos seus ensinamentos?

No Evanxeo deste domingo, Xesús, "Palabra de Deus", amósanos o camiño gozoso e liberador da salvación. Escoitémoslo.

Evanxeo

Lc 1, 1-4; 4, 14-21

Posto que moitos emprenderon a tarefa de compoñer un relato dos feitos que se cumpriron entre nós, como nolos transmitiron os que foron desde o principio testemuñas oculares e servidores da palabra, tamén eu resolvín escribirlas pola súa orde, ilustre Teófilo, logo de investigalo todo diligentemente desde o principio, para que coñezas a solidez dos ensinamentos que recibiches.

Xesús volveu a Galilea coa forza do Espírito; e a súa fama estendeuse por toda a comarca. Ensinaba nas sinagogas, e todos o encomiaban. Foi a Nazaré, onde se criou, entrou na sinagoga, como era o seu costume os sábados, e púxose en pé para facer a lectura. Entregáronlle o rolo do profeta Isaías e, desenrolándoo, atopou a pasaxe onde estaba escrito: «O Espírito do Señor está sobre min, porque el me unxiu. Envioume a evangelizar os pobres, a proclamar aos cativos a liberdade, e aos cegos, a vista; a poñer en liberdade os oprimidos; a proclamar o ano de graza do Señor». E, enrolando o rolo e devolvéndoo ao que o axudaba, sentou. Toda a sinagoga tiña os ollos cravados nel. E el comezou a dicirlles: «Hoxe cumpriuse esta Escritura que acabades de oír»

Reflexión

Ao comezo do Evanxeo, Lucas presenta a súa obra e a razón do porqué a escribe: dar a coñecer a solidez do ensino recibido. O evangelista aclara que non é unha testemuña directa, son outros "servidores da palabra" os que a transmitiron e chegou ata el. O autor é, pois, un cristián de segunda ou terceira xeración que ten por interese, non escribir unha "biografía de Xesús", senón transmitir "a Boa Noticia de Xesús"; onde os beneficiarios primeiros desta mensaxe liberadora son os pobres, os excluídos, os que sofren opresión.

O fin que o evangelista persegue lévanos a valorar e a ter fe e confianza nos ensinamentos que recibimos desta Palabra, así como á responsabilidade de afondalos e transmitilos. Hoxe a nós pídesenos ser "servidores desta Palabra" e comunicala, pero non como un relato máis, anacrónico e incomprensible, senón como o que é: un anuncio novo para o noso tempo.

Por iso, neste noso tempo, os cristiáns comprendemos que esta Palabra liberadora pode entrar con toda a súa forza tamén no noso compromiso polo coidado da creación e do máis débil. A "sabedoría dos relatos bíblicos", di a encíclica Laudato Si', ofrece unha visión alternativa ao modelo antropocéntrico imperante. "Se unha mala comprensión dos nosos propios principios ás veces nos levou a xustificar o maltrato á natureza ou o dominio despótico do ser humano sobre o creado ou ás guerras, a inxustiza e a violencia, os crentes podemos recoñecer que dese xeito fomos infieis ao tesouro de sabedoría que debiamos custodiar" (LS 200).

E outro número, nesta mesma liña que non podemos deixar de considerar, é o 68: "Esta responsabilidade ante unha terra que é de Deus implica que o ser humano, dotado de intelixencia, respecte as leis da natureza e os delicados equilibrios entre os seres deste mundo, porque «el ordenouno e foron creados, el fíxounos para sempre, polos séculos, e deulle unha lei que nunca pasará» (Sal 148, 5b-6).

Esta é a razón pola que a lexislación bíblica se deteña a propoñerlle ao ser humano varias normas, non só en relación cos demais seres humanos, senón tamén en relación cos demais seres vivos: «Se ves caído no camiño o asno ou o boi do teu irmán, non te desentenderás deles [?] Cando atopas no camiño un niño de ave nunha árbore ou sobre a terra, e estea a nai botada sobre os pombiños ou sobre os ovos, non tomarás a nai cos fillos» (Dt 22,4,6). Nesta liña, o descanso do sétimo día non se propón só para o ser humano, senón tamén «para que repousen o teu boi e o teu asno» (Éx 23,12). Deste xeito advertimos que a Biblia non dá lugar a un antropocentrismo despótico que se desentenda das demais criaturas».

Así, tamén se advirte que, aínda que Lucas investigou diligentemente para plasmar a súa obra, a forza do seu interese céntrase en Xesús, quen anuncia o programa da súa misión co texto de Isaías. Os pobres e os excluídos son o programa da súa vida. Opta preferentemente por eles, pero a liberdade que anuncia é para todo o mundo. Tamén a Terra necesita ser liberada hoxe. A Boa Nova chega tamén á creación enteira. Isto implicanos comprender unha relación de reciprocidade responsable entre nós e a natureza (Laudato Si' 67). É xustiza e solidariedade (Fratelli Tutti 11), o desafío.

Nesta xornada do "Domingo da Palabra", os cristiáns sentímonos chamados a valorar a fonte da Palabra, onde alimentamos as nosas conviccións crentes en relación co coidado e o respecto da creación e cos nosos irmáns máis pobres.

Como discípulo de Xesús podo preguntarme: o meu programa de vida ten que ver coa vida e misión de Xesús?, ten trazos de liberación, de xustiza, de coidado, de solidariedade?, inclúe o coidado dos máis pobres e da Creación?

Oración

"A túa palabra, Señor, é eterna, máis estable que o ceo; a túa fidelidade, de xeración en xeración; fundaches a terra e permanece; polo teu mandamento subsisten ata hoxe, porque todo está ao teu servizo. Se a túa lei non fose a miña delicia, xa perecería na miña desgraza; xamais esqueceré os teus mandatos, pois con eles déchesme vida"
(Sal 119, 89-93).